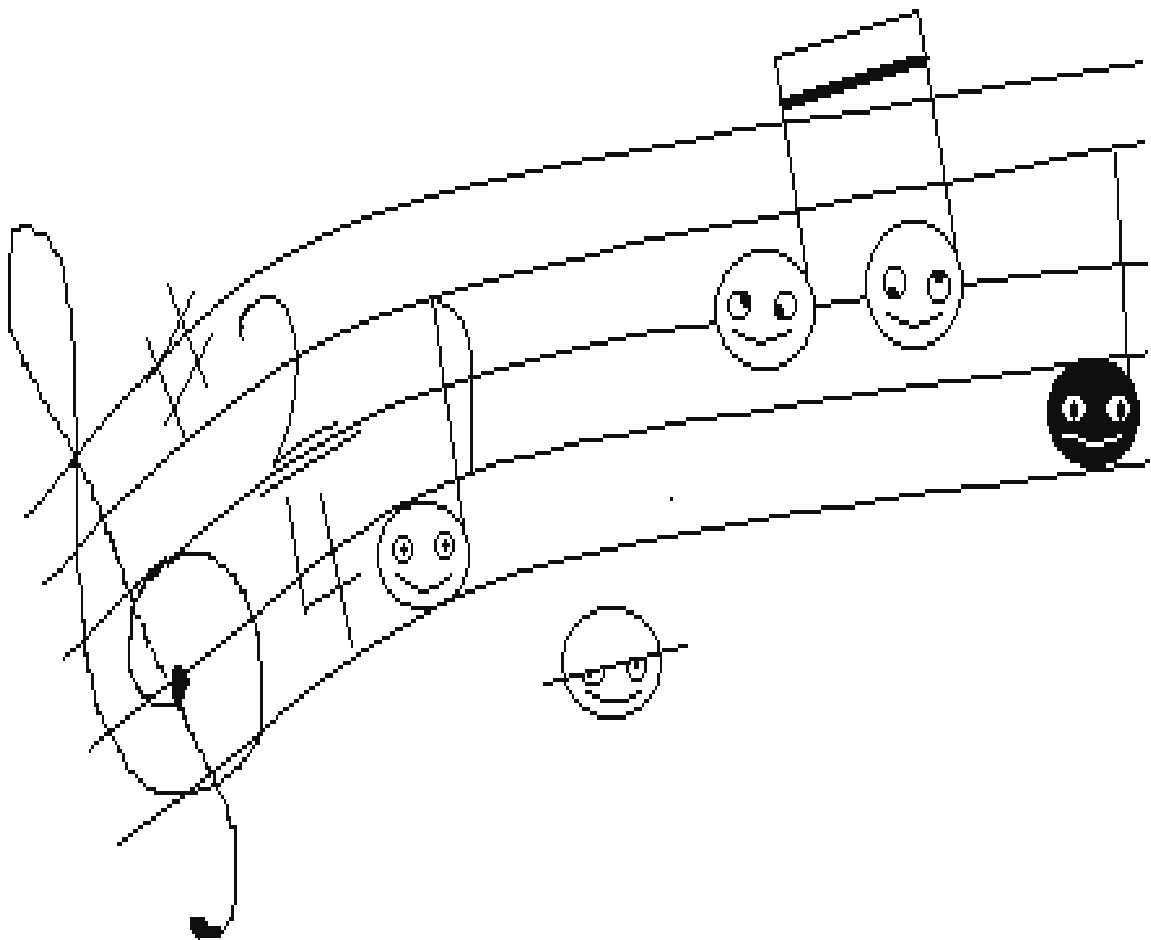

**Національна Скаутська Організація України Пласт
УПЮ**

к.ч.14 ім. Соломії Крушельницької

17 квітня 2004р/число 1/17 квітня 2004р/число 1/17 квітня 2004р/число 1/17 квітня 2004р/число 1/

ГАМА

Львів

Краса таланту і душі

Соломії Крушельницькій
Жіноча доля
Що до щастя рветься...
У Соломії-сотні імен.
Вона в Росії
Тетяною зветься,
Вона в Севільї
Зветься Кармен.
Вона-це Галька,
Гуральська квітка,
Усміх Джоконди,
Аїди гнів.

На ній-сценічна
Парча-намітка
Душа у неї -
Пристрасті спів
О, Соломіє
Безсмертна жінко!
До нас ідеш ти,
Минаєш час
Щоб возвеличить
сестру – вкраїнку,
В окрасі пісні,
Кращій із прикрас!
Р.Братунь

Про неї пишуть: на оперних сценах світу першої чверті двадцятого століття царювали особи чоловічої статі-Баттістіні, Карузо, Тітті Руффо, Шаляпін. І лише одна жінка спромоглася сягнути їх висот...

Обдарована голосом незвичайної краси, незрівнянним сценічним темпераментом і дивовижною працездатністю, ця жінка народилася понад сто років тому в селі Білявинцях на уярмленому тоді Австро-Угорською імперією Поділлі, пройшла стежками світової мистецької слави і завершила свій шлях як професор Львівської державної консерваторії імені М.Лисенка. Її ім'я – Соломія Крушельницька.

Мистецький старт відбувся у Львові.

У консерваторському дипломі читаємо: "Цей диплом отримує панна Соломія Крушельницька як свідоцтво мистецької освіти, здобутої вірцевою старанністю і надзвичайними успіхами, особливо на публічному конкурсі 24 червня 1893 року, за які була відзначена срібною медаллю... Має всі дані, щоб стати окрасою першорядної сцени. Дзвінкий і дуже симпатичний звук її меццо-сопрано, освіта музична, високе почуття краси, принадна поверховість, сценічна постава, словом, всі прикмети, якими обдарувала її

природа, заповідають їй в артистичному світі найкращу будучність"

Учителем у консерваторії був знаметий тоді у Львові Валерій Висоцький, який виховав цілу плеяду українських та польських співаків. Серед них зокрема - О.Мишуга, Я.Королевич-Вайдова, І.Богус, Г.Рушковська, А.Дідур. Перший дебют відбувся 15 квітня 1893 року, Леонора в опері Г.Доніцетті "Фаворитка" на сцені Львівської опери. Дебют був дуже вдалий. Не менш цікаво пройшли її виступи у "Сільській честі" П.Масканьї. Цього ж року юна співачка від'їжджає до Італії. Там навчається у знаменитої Фаусти Крепі, яка вважала Соломію Крушельницьку найздібнішою із своїх учениць.

Минають роки... Ім'я співачки стає відомим на весь світ. Про неї пишуть найсолідніші видання Європи та Америки. Їй аплодують Львів, Одеса, Петербург, Варшава, Рим, Мілан, Палермо, Париж, Відень, Мадрид, Каїр, Олександрія, Сант-Яго, Буенос-Айрес... За право диригувати виставами за її участю сперечаються найвизначніші диригенти-такі, як А.Тосканіні, Л.Муньйоне. Перед красою таланту й душі схилялися всесвітньовідомі співаки- Е.Карузо, М.Баттістіні, Тітта Руффо, Ф.Шаляпін, О.Мишуга..Прославлені композитори

Д.Пучіні, А.Каталані, Р.Штраус висловлювали їй свою вдячність за блискуче виконання головних партій в їх операх. Її співом зачаровані М.Лисенко, І.Франко, С.Людкевич, М.Павлик.

Вже залишивши оперну сцену, Соломія Крушельницька виступає з камерними програмами в концертних турне по світу.

Жоден життєпис не може дати повного уявлення про велич і світове визнання нашої прославленої співачки, про цю унікальну особистість. І в ореолі світової слави вона ні на мить не переставала бути дочкою свого народу.

"Моя візитна картка - це пісні рідного краю" - говорила про себе Крушельницька.

Духовними наставниками співачки стали її великі земляки - Іван Франко і Михайло Павлик, основоположник української класичної музики Микола Лисенко.

Ще зовсім юною Соломія співала у хорі "Української бесіди" в Тернополі, у численних концертах Львівського музичного товариства "Боян". Часто, як тільки могла між гастролями, заїжджала у Львів, щоб взяти участь у концертах-святах на честь Тараса Шевченка, Івана Франка, що відбувалися у Львові,

Тернополі, Станіславі (Івано-Франківську), Коломиї, Чернівцях... В її програмі були композиції різних часів і народів, але провідне місце займали українські народні пісні, твори українських авторів - Лисенка, Нижанківського, Гайворонського, Барвінського, Людкевича.

Після одного з таких концертів італійська поетеса С.Алерамо писала: "Здавалось, що вона поринала у море звуків і впливала звідти вся просякнута музикою. Таке враження у мене було особливо тоді, коли вона співала українських народних пісень, пісень свого краю."

У 1939 році Соломія Крушельницька стала громадянкою Радянського Союзу. Професор Львівської консерваторії, заслужений діяч мистецтв УРСР, вона всі свої сили віддала вихованню молодих співаків.

16 листопада 1952 року перестало битися серце великої співачки. Та в тисячах сердець залишилася пам'ять про прекрасні, не схожі між собою жіночі образи - понад шістдесят їх створила Соломія Крушельницька на оперній сцені. Навіки залишилася і вона - незрівнянна співачка, вірна донька українського народу.

урочисте

Гімн куреня ч.14 ім.Соломії Крушельницької

*Святись твоє імення, Соломіє,
За те, що ти вернулась з чужини,
Що вічна пам'ять мармуром біліє,-
Про неї шепчуть ясени*

*І чути спів твій, батькова надіє,
Мов ангельське відлуння з вишини.
Та бачить світ, як сяє, пламеніє
Ясна зоря з Галичини*

*Уклін тобі, велика Соломіє,
Над усіма ти вознеслася в вись
Непереможна граціє єдина!
Буди серця як і колись*

} 2р.

Найкращі дівчата

Ну а в цій рубриці, звичайно, про нас чорнявих, білявих і руденьких; високих і низеньких, великих і маленьких, веселих і дуже братерських. Це все ми - курінь ч.14 ім.Соломії Крушельницької. Ми - поєднання дуже різних особистостей, не подібних одна на одну (хоча оточуючим так не здається, адже в одностроях ми дуже однакові). Нас поєднує спільна мета, ідея і багато всього цікавенького. Чого саме - читайте далі.

Ми веселі дівчата куреня ч.14 ім. С. Крушельницької, які 22 листопада 2003 року святкували свій день народження. Нашою метою було зробити свято для всіх, адже пройшло 3 роки відтоді як „дві Морські хвильки” відтворили наш курінь.

А куреню вже 10 років. Вже 10 років тому пролунала перша спільна пісня тих дівчат, які не уявляли свого куреня без пісні так само, як не уявляємо цього ми.

Життя нашого куреня завжди цікаве пригод, які створює нам природа. Літом 2001 року відбувся перший курінний табір відновленого куреня „Єдність – то сила”, який навчив нас всього потрошки. Не встигли ми вивчити сліди тварин, як наступного дня на мандрівці зустріли власника, напевно, найцікавішого з них... А саме слід вовка, який йшов стежкою на деякій відстані від нас, а потім розглядав нас, а ми, відповідно, його чарівний погляд. Це була наша перша мандрівка.

Також в нас багато смішних спогадів з різних таборів. На цьому ж першому курінному таборі у нас був потоп, і нашим виховницям прийшлося виловлювати з річки наші кросівки. Нажаль, нам не вдалося врятувати всі наші харчі, а оскільки їсти щось треба було, з залишків харчів ми зробили страву, яка згодом стала нашою курінною стравою і яка має дуже цікаву назву – Делія рануні.

На третьому курінному таборі під назвою „Що у тайстрі?” двоє юначок вирішили позмагатися у кількості з'їденої горохової зупи. Ні одна не хотіла здаватися і не знати які б були наслідки, якби виховниці не заборонили дівчатам змагатися (кожна з них з'їла приблизно по 10 порцій). На цьому таборі нам не повезло з лятриною. Через те, що в місцевості, де ми стояли табором, було багато підземних джерел, які наповнювали яму, нам прийшлося перекопувати лятрину шість раз.

пл. уч. Катруся Вінтоняк & пл.уч. Леся Засадна

Жабки-мандрівнички

В цій дуже цікавій рубриці ви дізнаєтеся про наше життя поза куренем. А точніше про табори, акції, в яких ми брали участь. Тут ти зможеш почитати наші думки та враження з цих акцій. Отож, читайте, що ми тут намутили!

Салат Спогадів з СВТ '03

П'юре "Дністерських" вражень

Смачнюча підливка з м'яса "Танцюючого пінгвіна"

А на десерт...чудовий напій під назвою

"Хтось сказав на Джемборі, що українські дівчата- найкращі!

Танець пінгвіна

Мабуть, не танцюючим він мав бути, а літаючим по схилу .Добре було б якби він з першого дня вже літав, а то спочатку тільки відкидав свої копита. Ну копит в нього, звичайно, і близько не має, але є щось інше- диво, яке називається лещата. Воно ще й таку штуку як кріплення має. І того в нас відлітали лещата , бо ж як впадеш не на бік, а на щось значно болючіше і неприємніше, то й відлітають “копитця” і як в нашій таборовій пісеньці- “ ти летиш у пошувках своїх лещат”...”полетіли як хотіли” .Вони може не хотіли (ну, наші лещата), та ми все-одно полетіли, бо спуститися з Грабовця без лещат трохи важкувато. Кажу, бо вже маю досвід .Адже за плечима чотири дні незабутньої і прекрасної радості, солодких зимових снів і ліричних пісеньок про те омріяне і чисте, яке заворожує душу із кожним подихом вітру.

Я трохи ,можливо ,забила тобі голову всякими дурницями. Підливку я мала зробити - зробила. В ній, можливо, забагато всіляких спецій і приправ, а мало справжнього - того, що можна покласти в рот і заморити хробачка. Та я думаю, що ти вже ситий і пропоную на десерт довгоочікуваний чаруючий напій під назвою...

...Хтось сказав на Джемборі, що українські дівчата - найкращі!

Хто б в цьому сумнівався! Ми-українські, такі веселі і кмітливі, роботящі і завжди усміхнені. Так, цього року нам було весело на Джемборі- чотири Крушельницьких (ті самі найкращі українські дівчата) і п'ятеро мужніх хлопів-це саме те, що було окрасою всього табору .Джемборі відбувалося у Австрії, поблизу міста Санта Георге .Ми брали участь у багатьох скаутських заходах, присвячених братерськості і єдності скаутської родини, а також у таких- собі, як в нас гутірках, а в них – ворк-шопах.Там ми слухали інструктажі з першої медичної, вчилися танцювати національні танці багатьох народів(і навіть китайців), возилися на роверах, скакали із банджі-джампінгу...список можна довго-довго продовжувати. А загалом мені дуже сподобалося на Джем борі, а особливо те, як до нас відносяться наші побратими із інших країн. Звичайно, на нас була покладена велика відповідальність в плані поширення української державності, адже багато молоді при знайомстві з нами на наше” Ми з України”, казали: “А, Рапа”(тобто Росія). Багатом доводилося бууже довго пояснювати, що вже більше ніж 10 років ми-Україна, незалежна держава і Пласт –це саме українська національна організація.Вже під кінець табору всі знали, що ми з України. З цікавістю дивилися на нашу браму, збірки відкриття і закриття дня, також вони дуже дивувалися з того, що в нас така дисципліна .Деякі до нас, навіть, підходили і питалися, чи не важко нам так цілісний день працювати і не мати часу на дозвілля? Ми до цього звикли, ми цим живем .Не дарма, ми – українці, нащадки славетних козаків. На прощальній ватрі нас розпитували, що для нас було найприємнішим, а щоб ми хотіли змінити .Ми довго ділилися своїми враженнями, а в кінці хтось із хлопців відповів, на запитання одного старшого скаута-сеньйора “Ну як, знайшли собі дівчат?” А він: ”Ми приїхали сюди і за 10 днів зрозуміли ,що українські дівчата - найкращі”. Це приємно і страшно, а основне - дуже відповідально бути для когось - кращим. Тож українські дівки знайте, що кращих за вас в цілм світі не знайдеш!

Пл..уч.Соломія Кейван

Це просто спортивний табір

До цього літа я не знала такого старшопластунського куреня як „Червона Калина”, але, виявилося, не знаючи їх, я багато втратила. Саме курінь ЧК організовує щорічний крайовий табір СВТ „Калиновий оберіг”, що навіки закарбувався у моїй пам’яті великою ямочкою(звивиною), в якій купа приємних вражень та спогадів. Реклама рекламою, а тепер конкретно про табір: копанка, відбиванка, кидання ядра, фрізбі, бейсбол, кидання списа... Спортивна олімпіада і найголовніше – чудова старшина – ось що чекало мене і всіх учасників на цьому таборі, що вже з першого дня мені сподобався. Кожен ранок розпочинався із пісні „Вставай, сонце” у виконанні милозвучних голосків старшини, під час якої ми мали просинатися, але не виходити на двір. А коли пісня закінчувалася, ми мали вибігати з наметів на збірку під звучання барабану, в який били рівно 10 разів. Хто не встиг – той відтискався або присідав. Не подумайте, що це фізичне покарання, це просто... спортивний табір.

Всі дні проходили по-спортивному. Тобто спорт, спорт і ще раз спорт. Тому і ми, приїхавши в Київ, були дуже спортивними і „як це не дивно” наші команди виграли у всіх спортивних змаганнях.

Отож, їдьте на СВТ і не пошкодуєте!!!

пл. уч. Марта Червінко

про спорт

Деякі цікаві факти...

Слово „спорт” – це перероблене англійцями старофранцузьке слово „діспорт” – „розвага”, „забава”. Але, запозичуючи це слово й скорочуючи його, англійці мали на увазі не будь-яку гру, а цілком конкретні її види: кінні змагання, веслування, біг та інші.

ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

Перші Олімпійські ігри відбулися в 1896 році в Афінах. На цих Олімпійських іграх щоб стати переможцем у бізі на 100м. дистанцію потрібно було пробігти за 12 с.

Перед початком Ігор в Олімпії(Греція) запалюється факел. Запалюють його від променів сонця за допомогою збільшувача скла. Бігун з палаючим факелом бере старт естафети від гори Олімп до місця проведення Олімпійських ігор. Від його факела запалюється факел наступного бігуна, в того приймає естафету наступний – і так продовж усього шляху. Останній бігун з’являється на стадіоні під час відкриття Олімпійських ігор, і від його факела запалюється олімпійський вогонь. На прапорі Олімпійських ігор зображені переплетені між собою кольорові кільця, що символізують п’ять частин світу, що беруть участь в Олімпійських іграх. До п’ятиборства на Олімпійських іграх у Давній Греції входили біг, стрибки в довжину, метання диска, метання списа і кілець. До сучасного п’ятиборства входить біг на дистанцію 400 м, плавання (300м), фехтування на шпагах, кінний спорт(біг з перешкодами) і стрільба. З часів давньогрецьких Олімпійських ігор єдиний вид спорту – метання списа – не зазнав змін. На олімпійських іграх у Мюнхені 1972 року американський плавець

Марк Шпіц отримав сім золотих медалей. На цих Олімпійських іграх 5 вересня арабські терористи увірвались до олімпійського селища, вбили двох ізраїльських спортсменів. А решту взяли заручниками.

Щороку олімпійські ігри завершує змагання з кінного спорту за Приз націй .

На Олімпійських медалях, якими нагороджуються переможці змагань, виکارбувані три слова: *Altius, citius, fortius* (вище, швидше, сильніше).

пл. уч. Софія Сидір

Vita nostra

День Пластуна

Ну скажіть мені, в кого не засяють очі і не перехопить дихання при цих чудових словах – „День Пластуна”? Відповідь одна – хіба-що в звичайних людей(тобто,непластунів). Справді, це – наше свято, яке завжди відбувається якимось незвичайним чином, завдяки бурхливій фантазії організаторів цього грандіозного дійства. А ми маємо таку чудову нагоду гарно провести час в товаристві інших пластунів та пластунок завдяки ініціативі 3-го куреня УСП- УПС „Лісові Чорти”, так що, як говориться в рекламі про кухонний комбайн Tefal – „.....мабуть варто сказати дякую”. Минулого року День Пластуна розпочався девятого березня урочистою збіркою пам’яті Романа Шухевича, а закінчився забавою в клубі „Далі”, а от цього року він як і відкрився на Погулянці 21 лютого, так там і закриття 22 лютого всіма його учасниками. В 2003 році ми його святкували один день, тепер – два дні, отже, оскільки ми до такого дива не доживемо, можна лише здогадуватися, як наші наступники будуть святкувати цей день у 2368 (365 днів на рік). Описувати програму Дня Пластуна я тут не буду (ви її прекрасно знаєте), тільки скажуть, що журі справді гідно оцінило театральні здібності та належну підготовку куренів своїх сценок, і на закритті Дня Пластуна всім куреням-учасникам цього конкурсу було вручено грамоти(Сагайдакам – за реалізм, Пчілкам – за гарні ноги, нам – Крушельницьким – за „банановий рай”...) Ну і тепер дуже популярного виконавця жіночих ролей – Лесика Муляка нагородили за найкращу жіночу роль. Приблизно по 6 годин 21 і 22 ми сиділи у залі і переглядали конкурс фотографій „Карусель усмішок”, старий – престарий, хоча не скажу, що надто цікавий, фільм про 50-ти річчя Пласту в США. Дуже приємно було вже на другий день після Лещаторського табору побачити фотографії з нього, але на 3 годину перебування у залі почали затерпати ноги і ця чудова акція набирала другорядного значення поморити пластунів голодом. Якщо ми і купували якесь печиво, то його вистачало не на довго. Але дискотека і рокотека врятували нас. Було дуже приємно зустріти своїх знайомих і познайомитися із пластунами із інших станиць Львівської області, які прибули до Львова на це свято.

За однією акцією завжди йде інша, але кожна залишає в маленькому куточку наших сердець якийсь слід, який-небудь спогад. Тож я бажаю вам, друзі і подруги, щоб таких спогадів у ваших серцях було дуже і дуже багато!

Самотність

Ти стоїш на зупинці і вдихаєш повітря. Надворі весна і тому повітря має бути особливим. Але воно сьогодні найзвичайнісіньке. Прохолодне повітря наповнене смутком та самотністю. Навколо ходять люди – люди без обличчя, без імені, без душі... Вони поспішають додому. Вони не самотні, у них є хтось, заради кого їм хочеться жити. А ти самотня, тобі не хочеться жити. Спочатку тобі було просто погано, ти не розуміла, звідки це береться, ти не знала причини. Але з часом у твою голову прийшло це страшне слово – САМОТНІСТЬ. Ти відчуваєш себе нікому непотрібним... Ці люди прийдуть зараз додому, де на них чекають кохані, рідні, батьки, діти чи, навіть, онуки. А ти повернешся до своєї квартири, де просто співіснуєш з батьками. Ти не можеш назвати цю квартиру домівкою – тобі там самотньо і незатишно. Прийшовши, тупо сидітимеш і дивитимешся в одну точку. Ти розумієш, що в цей час можна зробити багато корисних і таких банальних речей: почитати книжку, сплести браслет чи розв'язати кросворд. Але в тобі панує повна апатія, тобі нічого не хочеться. Навіть не хочеться, щоб тебе хтось чіпав. І тут виникає парадокс: ти відчуваєшся самотньою, тобі погано через те, що нікого немає поруч і в той самий час ти не хочеш, щоб тебе хтось рухав. Жах...у твоїй душі, голові, у твоїх ачх тільки жах. Ти не розумієш, що з тобою коїться. Але тобою оволодіває апатія і тобі знову нічого не хочеться. Можливо, це любов? Можливо. Ти не знаєш. Ти просто сидиш і дивишся в одну точку.

пл.. уч. Анна Козюта

Життя

Ми живемо не дуже вже і мало, щоб не усвідомлювати, що для нас є найважливішим, а що – не потрібне. Не думайте, що я буду розказувати про любов. Про це говорять всі і завжди.

Стань біля будь-якого пам'ятника у Львові. Наприклад, біля пам'ятника Тарасу Шевченку і подумай. Він тобі згадує не лише цю визначну постать, а й переносить у минуле життя – життя, коли тебе ще не було на світі. Ти починаєш жити тим життям, яким жив Шевченко. Коли бачиш квіти біля монументу, то одразу згадуєш весну, яка була колись. Мабуть, вона відрізняється чимось від сьогоднішньої, але квіти там цвіли так, як і сьогодні; люди жили так, як і зараз живуть...

Але іноді у тебе зовсім немає часу задуматись над тим, що було. Ти лише думаєш: „Що буде завтра? Чи принесе твоє діло користь хочаб тобі?” Твої батьки говорять: „Дитино, зупинися. Куди ти йдеш? Краще зроби уроки, повчи білети. В тебе ж екзамени на носі. Потім нічого не всигнеш!”

Ми не маємо часу думати, бо ледве знаходимо час поспати. До чого доведе нас наше „діло”?

пл. уч. Катруся Вінтоняк

Шевченкове свято 2004

*„Це був Тарас, це був кінець путі.
А далі починалось воскресіння...”*

Такими словами розпочалося наше „Шевченкове свято 2004”, яке відбквалося в Будинку Вчителя, який знаходиться по вулиці Коперніка. На мою думку, нам це свято вдалося, адже кожен з нас відчув під час цієї феєрії незломний дух людини, гідно для наслідування – Тараса Григоровича Шевченка.

Ми розпочали підготовку до цього свята десь за місяць. Потрохи вчили слова, і поступово життя наших героїв вливалось у нашу буденність. Ми

переймалися їхніми життєвими проблемами та негараздами, адже щоб зіграти роль в інсценізації будь-якої поеми Шевченка, треба дуже серйозно та відповідально до цього віднестися. Спочатку ми годинами робили репетиції, відшліфовували кожен рух, погляд та подих. Це було важко, але коли ти вже повністю поринув у життя свого героя, тобі набагато легше зіграти роль. Під час підбору музики також треба було звертати увагу на всі нюанси, бо вона мусила підкреслювати почуття і викликати в глядача переживання. З музикою у нас було все добре, але щоб Шевченківський гарно закінчити потрібно було включити кінці запис „Заповіту”, адже це є невідомою частиною будь-якого Шевченківського вечора. Шукали запис „Заповіту” ми довгенько. Заходячив усі музичні крамнички, на запитання: „У вас є записи яких-небудь пісень на слова Шевченка?”, ми чули відповідь „Таких у продажу ніколи не буває”. І лише в одному задрипаному, на перший погляд, магазинчику ми почули відповідь: „Є, але лише „Заповіт у виконанні Київського чоловічого хору „Боян””. Низький за це їм уклін! Запис ми знайшли, але була ще одна проблемка. У цьому хорі співають лише чоловіки, отже і запис відповідний. А ми курнь – дівочий і співати під фанеру з такими „басками і тенорами” було б смішно. Отож, ми вирішили просто стояти на струнко під час того, як буде звучати ця урочиста пісня. Ми ретельно підготувалися і...

Нарешті 20 березня! Ми зібралися з самого ранку на 10 годину і почалося. Репетиції, репетиції, оформлення залу, гримування, превдягання і знову репетиції. Все було надзвичайно класно. Нам дуже сподобалася надзвичайно велика кількість куліс на цій сцені і ми використовували їх для зміни інтер'єру в нашій виставі. Дівчата приголомшливо виглядали в українських строях, з червоними стрічками, вплетеними в коси...Останній штрих і...Пробила 17 година. Почали сходитися всі батьки, наші друзі і знайомі, а ми, звичайно, всі були за кулісами. Всі дуже переживали, за те, що забудемо слова, чи десь – колись не так пройдемося по сцені. Переживали і чекали. І тут сталося неочікуване. В дівок почали падати плахти. Хтось сміявся, хтось починав плакати, а хтось панікував. В результаті за дві хвилини плахта була завязана і всі вже заспокоїлись. Після інсценізації „Тополі” в нас по програмі була „Катерина”. В „Тополі” був такий такий епізод, коли мати ріже хліб і каже доні: „Чого вянеш, моя доне?”. Ну того хліба після „Тополі” залишилася ціла буханка і ми з нервів почали лупати за кулісами хліб, бо цілий день нічого не їли. Ось таке-то було! Одно разу ми так захопилися тим хлібом, що хтось мав закривати куліси і ... ну відкрилися на пару хвилин пізніше- нічо!!!

Я в цьому вечорі грала Лілею. Для мене це було дуже відповідально. Слова вивчила відразу, а потім почалося літання по сцені. Спочатку я мала розказувати її без супроводу – „всуху”. Але, на щастя, вже в суботу, на генеральну репетицію до нас прийшла перша курінна нашого куреня Оксана Муха, яка приголомшливо гарно грає на скрипці. Під чаруючу мелодію Скорика і надзвичайно тендітні звуки скрипки я розповідала „Лілею”. Вперше, як я виконала її в супроводі скрипки, я настільки захопилася цим твором, що не зчулася, як – кінець! Це надзвичайно приємно відчувати переживання скрипки, вести своєрідний діалог з нею. Розповідаючи цю поему в мене „мурашки бігали по тілі” і сльози з'являлись на очах. Підтвердженням того, що я перейнялася долею цієї дівчини, була головна біль після кожного читання поеми. Для мене цей вірш став своєрідною життєвою історією бідної дівчини, яка була сильною і вразливою, наївною і чуттєвою, вона проклинала свою долю і людей, які несправедливо ставились до неї.

Відіграли ми Шевченкове свято, простояли на „Струнко” „Заповіт”. Загалом все тривало хвилин 45 – для нас таких хвилюючих і важливих. Все минуло. Швидко і гарно, чаруюче і захоплююче.

Після виступу ми ще довго прибирали, переодягалися і вітали одне одного. Покидаючи зал, відчували щось залишене після себе. Щось величне і красиве. Ці стіни пережили багато, але таке вони бачили, мабуть, вперше. Палаючі бажанням і вірою юнацькі очі, щасливі обличчя – найбільший скарб, який ми залишили тут. Сподіваюся, що не одним стінам ми ще залишимо такі цінності. Собі ж ми залишили просто гарні спогади, віру у щасливе майбутнє нашої рідної неньки України і щасливі очі батьків, які нас виховують, моляться за нас і для яких ми є найбільшим скарбом в житті!

пл. уч. Соломія Кейван

Що?Де?Коли?

Хочете когось привітати з якоюсь визначною подією, запросити своїх друзів і подруг на яку-небудь акцію чи може забаву? Хочете поділитися своєю радістю чи важливою подією у вашому житті? Тоді ця рубрика саме для вас!!! Зробіть щось приємне собі чи своїм друзям! Не вагайтеся!

Пишіть на адресу:

79005,

м.Львів

вул. .ак.Павлова 6б/5

“Що?Де?Коли?”

gama_14@ua.fm

Вітаємо усіх із 92-річчям такої чудової організації як Пласт бажаємо усім наснаги, прагнення до самовдосконалення і сильного пластового духу! Залишайтеся завжди усміхненими, навіть коли справи йдуть не на “ура”. Цим ви принесете радість близьким і навіть незнайомим людям. Ми завжди будемо з вами

Редакція “Гами”

Увага! Увага! Увага!

Редакція оголошує конкурс на найкращий твір в номінаціях „Проза” та „Поезія” ! Оцінюватися буде все – починаючи найменшим словом, закінчуючи глибиною вашого творіння. Теми для творів довільні – від „веселого таборового життя” до „вічної теми...про це всі і завжди”. Найкращі твори і результати конкурсу будуть опубліковані в тривневому номері „Гами”. Нагородження переможців вібудеться на Святі Весни 2004.

Не зволікайте! Пишіть і надсилайте свої твори на адресу редакції! Всі ваші творіння будуть опубліковані у рубриці „Бай-бай, мила!”

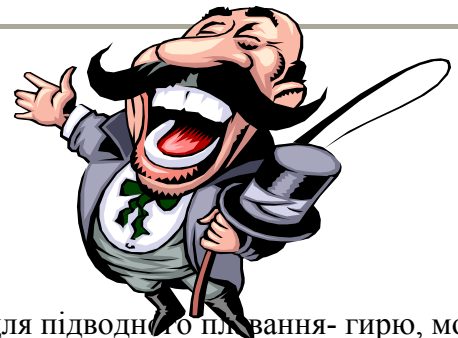
Редакція „Гами”

Вітаємо всіх найдорожчих юнаків та юначок станиці Львів, що народилися у березні!

1. Петриця Ігор, к.ч.15 ім. Павла Полуботка(26)
2. Сало Остап, к.ч.21 ім. Григорія Сковороди
3. Шнайда Тарас, к.ч.21 ім Григорія Сковороди
4. Костін Любомир, к.ч. 23 ім. Степна Бандери(31)
5. Онишко Данило, к.ч.23 ім Степана Бандери(9)
6. Похмурська Маряна, к.ч.26 ім. Олени Пчілки(22)
7. Рішко Валя, к.ч. 26 ім. Олени Пчілки(10)
8. Сидоренко Уляна, к.ч.26 ім. Олени Пчілки(8)
9. Вдовіна Леся, к.ч. 30 ім. Катрусі Зарицької(7)
- 10.Гайдук Аня, к.ч.30 ім. Катрусі Зарицької(10)
11. Гоцій Маринка, к.ч.30 ім. Катрусі Зарицької(21)
- 12.Пойонкевич Христя, к.ч.36 ім. Анни Ярославни(29)
13. Чопик Марта, к.ч. 4 ім. Насті Лісовської(5)
14. Ваврух Тарас, к.ч.5 ім. Романа Купчинського(23)
15. Книш Назар, к.ч.5 ім. Романа Купчинського(13)
16. Вдовичин Уляна, к.ч.6 ім. Лесі Українки(14)
17. Костко Богдана, к.ч. 7 ім. Петра Конашевича-Сагайдачного(20)
18. Лещук Тарас, к.ч.7 ім. Петра Конашевича – Сагайдачного(5)
19. Семчій Назар, к.ч.7 ім. Петра Конашевича-Сагайдачного(29)
20. Мірус Дзвінка, к.ч.8 ім. Ольги Басараб(8)
21. Кулинич Павло, к.ч. 43 ім. Пилипа Орлика(2)
- 22.Горбань Анничка, к.ч.14 ім. Соломії Крушельницької(6)
23. Заяць Іренка, к.ч. 14 ім. Соломії Крушельницької(15)
24. Черник Марта, к.ч.14 ім. Соломії Крушельницької(17)
25. Казмірчук Катруся, к.ч.14 ім. Соломії Крушельницької(29)
26. Червінко Марта, к.ч.14 ім. Соломії Крушельницької(5)

Анекдоти від Солохи

* * *
Зустрічаються два їжачки, в одного лапка
забинтована:

- Що з тобою?
  - Та...спина засвербіла- почухатись хотів.
- * * *

Футбольний м'яч скаржиться:

- Все життя ногами копають!Добра не дочекаєшся.

Штанга порадила:

- А ти частіше у ворота влітай- тоді на руках
носитимуть.

* * *

Оголошення: "У нашому спортивному магазині ви
можете

купити все для підводного плавання- гирю, мотузку,
тазик із цементом..

* * *

Сидить дівчина на лавці в парку. Раптом до неї
підходить бомж,
сідає поряд і безцеремонно обіймає її.

- Ви що?- обурено вигукує дівчина
  - Як ви можете! Я ж порядна дівчина.
  - Порядна?- хихоче бомж- А що ж ви тоді
робите на моєму ліжку?
- * * *

В ресторані офіціант поклав перед гарною дівчиною
записку:

"Я закохався у вас, щойно побачив, і тепер жити без
вас не можу.

Запрошую вас завтра на вечерю. Якщо ж ви завтра раптом зайняті,
То передайте записку блондинці, щ сидить ліворуч від вас.”

* * *

Зима. Равлик повзе по вишні. Червяк, побачивши цей дивний феномен природи, запитує:
- Холодно, голодно, навіщо ж ти туди повзеш? Ягоди ж тільки влітку будуть.
- От до літа і доповзу,- розважливо відповідає слимак.

* * *

Чоловік виходить з кінозалу:
- Усі казали, що кіно для дурних. А мені сподобалось!
* * *

- Інколи приходить ся шкодувати, що твій друг не був великою свинею...-

-Я завжди мріяла побувати в далеких країнах. Цікаво Скільки коштує подорож по Європі?
-Ніскільки.
-Як ніскільки?
-Мріяти иожна безплатно!

сумував голодний Вінні-Пух ,смажачи П’ятчка на вогні.

* * *

Повертається чоловік додому, на холодильнику записка: „ Любий, я пішла в гості, на вечерю – риба, вудочка в коридорі!”

* * *

Пластун каже пластуну:

- Нам треба купити нову карту України.
- А що стлося з старою?
- Ми стару просто вже давно обійшли!

* * *

В зоопарку:

- Мамо це вже мавпа?
- Ні, це ще касир.

* * *

Сидять двоє в поїзді. Один питає:

- Ви куди їдете?
- В Баден-баден. А ви ?
- Н-н-н... В Москву-Москву

Голі дейс

Любите дізнаватися про незвичайні факти і явища, цікаві новини і плітки, які відбуваються у світі? Читай нижче. Поділимося з радістю найвеселішим, найнадзвичайнішим і найцікавішим.

Китайська грамота

Ѕ Назва “кока-кола” в Китаї спочатку читалася як

Њ “кокуела” і означала 2укус воскового пуголовка

Ѓ (навмисно не придумаєш), або “жіноча конячка з воску”

Ø (взагалі по comment)- залежно від того діалекту, на якому

Ў звучить назва. І це при тому-то, що червоний прапор Китаю

Ў схожий на фірмовий колір цього напою! Компанія перебрала

χ 40000 сполучень ієрогліфів, щоб відшукати фонетичний

χ еквівалент, і спинилась на “кокоуколе”-“щастя в роті”

χ Що таке спірічуел?

Духовні пісні американських негрів,

що народилися в першій чверті 19ст. на півдні США **внаслідок** навернення чорношкірих до християнства. Коли негри ознайомилися в протестантській церкві з духовними гімнами білих, вони стали запроваджувати в хоровий спів елемент імпровізації. Так з’явилися спірічуел.

Звідки походять німецькі назви днів тижня?

Германці перейняли від римлян не лише поділ тижня на сім днів, а й значення деяких днів тижня. Римляни в назвах днів тижня зафіксували назви планет, імена богів.

Понеділок(німецькою Montag)- переклад латинського “dies Lunae”.

Вівторок(Dienstag)- день бога Ціу. Ціу відповідає римському богу Марсу.

Середа(Mittwoch)- означає “середина тижня”. Раніше цей день називався Wodenstag. В середні віки Церкві довелося прибрати з німецької мови ім'я язичницького бога, відповідно була змінена назва дня тижня.

Четвер(Donnerstag)- день бога Донара. Донар був другий з найбільших божеств. Як і римський бог Юпітер, він кидав на землю блискавиці.

П'ятниця(Freitag)-идень богині Фраї, дружини Водана. Богиня ця тотожна римській богині Венері.

Субота(Samstag). До речі слово “субота” походить від єврейського “саббат”(шабат)- день спокою в євреїв. В англійській мові в основі назви цього дня тижня лежить ім'я бога Сатурна.

Неділя(Sonntag)- день бога сонця.

Чи боляче, коли в тебе тавтологія?

Ні. Тавтологія – це вислів на кшталт “солома солом'яна”. Наприклад, ти говориш: моя власна мама.

Достатньо сказати: моя мама, займенник вказує чия вона, а тому означення “власна” тут зайве. Або: в січні місяці(ніби січень може означати щось інше). Хоробра і смілива людина...

Бай - бай, мила!

Ну а тут мають можливість проявити себе творчі особистості, які знаходять себе в ніжному подиху вітерця, що гуляє поміж написаних його натхненною рукою рядків..

Ми вже не ми

Зелений ліхтар самотньої ночі
Стояв собі в місті і сумував.
До нього не вернуться очі дівочі,
Які ти так ніжно колись цілував.

Його полум'яного подиху чари
Горіли страждання й чекання вогнем.
Йому тепер мало. Мені також мало.
Та треба забути усе. І тебе.

Зелене проміння від нашого щастя
Летить десь далеко. Невже назавжди?
Не скажеш кохаю, а швидше забудеш,
Боїшся, як скажеш, то зможеш вклекти.

Забудем усе: і ніжність, і дотик,
І подих бурхливий твого нутра,
Й зелених ліхтариків тінь на бруківці.
Тоді була люта зима.

Мороз по руках щипав так нестримно!
Та нам, невмирущим, було все - одно.
Тоді були ми, були лише двоє.
Тепер - я і ти, несумісне воно.

Забудь, прощай, хоч і хотів.
Бувай, не знав і не зумів.
Давай з тобою - я і ти
Забудем все- ми вже не ми.

Зелений ліхтар самотньої ночі
Стояв собі в місті і сумував.
До нього не вернуться очі дівочі,
Які ти так ніжно колись цілував.

Пл.уч. Соломія Кейван

Спи собі сама коли біля тебе "Гама" твоя!

Головний редактор Соломія Кейван
Перший заступник головного редактора Софія Сидір
Заступник редактора із зовнішніх зв'язків Роксолана Наконечна
Центральний офіс газети 79005, м. Львів, вул. Ак. Павлова 66/5
e – mail gama_14@ua.fm

Заснована та видається
к.ч. 14 ім. Соломії Крушельницької від 17.04.2004 р.Б

Відповідальність за достовірність
Опублікованої інформації несуть автори.

Передрук матеріалів
Без письмової згоди редакції заборонено.

Редакція залишає за собою право
На стилістичні та граматичні правки.

Тираж 60.
Розповсюдження безкоштовне.

